

MEZZO CRONICA

Hotărât lucru, postul acesta francez se rusifică tot mai mult. Pe zi ce trece. Căci nu există zi de la Dumnezeu să nu-l vezi pe Valerii Gergiev sau pe pupilul său Tugan Sokiev dirijând cine știe ce mare orchestră din străinătatea rusă. E un cult deșănțat al personalității, ca să adopt un limbaj din vremea lui Tătuca Stalin. O fi cult. O fi dictatură. Hegemonie o fi... dar Calitate este din plin. E o colaborare benefică. Apoi, pot spune cu obidă, Marea Rusie, imperialista, expansionista are și o Mare muzică... Este ceea ce nu a distrus bolșevismul. Ba, din contră... în vârtejul lor criminal, Sovietele au lăsat în pace: muzica, baletul. Au păstrat chiar bine tradițiile țariste după ce au ras țarismul de pe fața pământului...

Ce mă deranjează pe mine - deși poate o fi vreun parteneriat, vreun contract între Mezzo și Rusia - mă roade pizma că noi, românii, nu prea suntem p-acolo. Mai deloc.

A, că mai scapă din când în când vreun nume românesc cum e cvartetul dnei Belcea, cel mai difuzat... Sau, apropo, vreun vestigiu al trecerii - ca director - prin Opera de Stat din Viena și prin ghidarea Festivalului Enescu al marelui impresar Ioan Holender, da! Dar, atât!

Luați-vă de mine, criticați-mi gustul cam „facil”, dar eu mă dau în vânt, dansez, trepidez după doi autori de operă: Mozart și Jean Phillippe Rameau. Să zic de Indiile Galante a lui Rameau, că mi-am pus rondoul ca semnal la telefon? Să zic că indignarea mea prefăcută, deși creștină, morală față de suprasexualizarea reprezentării mozartienei Don Giovanni a găsit explicația logică?

Scuzați-mi necunoașterea, dar eu abia acum am aflat, când mi s-a comandat un mic eseu despre el, faptul că la libretul dongiovannesc, alături de Lorenzo da Ponte, a contribuit și experimentatul Cassanova! Giacomo Girolamo. El. Aventurierul! Așa că, după ce am văzut și însușit acel film, Cassanova, supercapodoperă barocă - după părerea mea - făcut de Fellini dimpreună cu Antonioni (!) și jucat de tânărul Don Sutherland, care l-a înlocuit - așa a vrut don Fellini - pe Robert Redford dorit de producătorul Dino de Laurentiis... ce să mai silabisești? Că, de vorbit mai greu... Și, ca să fac o digresiune la digresiune, văzând prestația unui Don Sutherland la 40 de ani, zici că însuși G G Casanova, memorialistul, autorul celebrei cărți autobiografice „Histoire de ma vie” a scris rolul acesta special pentru Sutherland. În viziunea asta a lui Fellini, presupun că Redford ar fi fost penibil...cu tot realismul frumuseții și virilității lui. Și, apropo, totuși, fără a fi cel puțin invidios pe craiul Cassanova, eu cred că amintirile lui sunt o frumoasă, duioasă și tandru-aventuroasă proză ce ține de... ficțiune. Am afirmat de altfel că el, scriitorul Cassanova, e primul inventator al „turismului sexual”, pe care-l dezvoltă, peste timp, Michel Houellbecq în romanul de succes mare „Platforma”.

MUZICA - CU „M” MARE

Revin la gustu-mi pentru operă. Iată, un spectacol haendelian, „Alcina” difuzat de Mezzo. Apropo, Haendel s-a scris și George Frideric Handel în calitate de cetățean englez, cu cetățenia obținută din 1727, așezându-se pe lângă curtea Quenn Anne&King George. Așa s-a scris el, finalmente. Dar, lumea nu a vrut. A rămas George Friederich Haendel sau Händel, neamțul... Ce să zici?

„Alcina”, ziceam, cu soprana de coloratură Patricia Petibon - Alcina; cu simpaticul, carismaticul contratenor Philip Jaroussky în rolul lui Ruggiero; cu soprana de coloratură Anne Prohaska-Morgana și sârboaică mezzosoprană/contralto Katarina Bradic în Bradamante.

Poate că, vorbind despre gustu-mi, am exagerat dintr-un impuls al momentului. Dar nu aici se oprește gustul meu... Deși, cu bună știință, am amintit poate de unele spectacole de operă mai accesibile. Sau scrise de cei mai accesibili autori... De vreme ce nu consider că mă sacrific, ci chiar îmi face plăcere să văd/aud și lucrările nu neapărat concretizate în spectacole de operă, ci de orice tip, ale unor autori cum sunt Ligeti - evreu născut la Lugoj - sau Alban Berg, la care adaug cunoașterea lucrărilor unor Xenakis, O. Messiaen, P. Boulez, John Cage, K. Stockhausen, cred că am echilibrat balanța gusturilor mele. Corect spus, îmi place numai muzica, aceea scrisă cu M mare... despre care profesorul meu de muzică din liceu, poești-leordeanul Marin Trache, dirjor al corului Mânăstirii Cașin, unde m-a adus și pe mine să cânt, după liceu - ca apoi să optez pentru rock - ne vorbea ades... despre: Muzica - cu "m" Mare...

ROMÂNIA
Independența
prin Cultură
GEORGE STANCA